

Recenzja osiągnięć dr. Grzegorza Kiarszysa ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

1. Przedstawienie podstawowych danych o kandydacie

- 1.1. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie archeologii Grzegorz Kiarszys uzyskał w Instytucie Prahistorii na Wydziale Historycznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w 2010 roku, na podstawie rozprawy pod tytułem *Kulturowy charakter czasu i przestrzeni. Analiza średniowiecznego i wczesnorenansowego elitarnego budownictwa mieszkalnego i obronnego w Irlandii*, której promotorem był prof. Włodzimierz Rączkowski, zaś recenzentami prof. Danuta Minta-Tworzowska i prof. Przemysław Urbańczyk.
- 1.2. Kandydat nie ubiegał się uprzednio o nadanie stopnia doktora habilitowanego.
- 1.3. Przebieg pracy naukowo-zawodowej dr. Grzegorza Kiarszysa jako kandydata do stopnia doktora habilitowanego
- adiunkt w Katedrze Archeologii Instytutu Historycznego Uniwersytetu Szczecińskiego od 2011 roku.

2. Przedstawienie informacji o obowiązujących przepisach prawa na dzień wszczęcia ocenianego postępowania habilitacyjnego, w tym obowiązujących kryteriach oceny

W zakresie prawnym, obowiązujące przepisy regulujące zasady przygotowania niniejszej recenzji zawarte są w Dz. U. 2018 poz. 1668 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Pod względem szczegółowym, aktualne kryteria oceny kandydata do stopnia doktora habilitowanego zawarte są w poniższym artykule wspomnianej Ustawy:

Art. 219. 1. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie

sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie
art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub

b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych
w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach
z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w
ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie
z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne,
technologiczne lub artystyczne;

3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną
w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury,
w szczególności zagranicznej.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić część pracy
zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym
wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

3. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty
ochroną informacji niejawnych.

3. Przedstawienie informacji o ocenianych osiągnięciach naukowych kandydata

3.1. Tytuły osiągnięć naukowych stanowiących podstawę ubiegania się w aktualnym
postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego

3.1.1. Osiągnięcie 1. Monografia naukowa: Kiarszys G. 2015. *Trzy światy
średniowiecza. Iusta castrum Sandouel*, Szczecin: WNUS.

3.1.2. Osiągnięcie 2. Monografia naukowa: Kiarszys G. 2019. *Atomowi żołnierze
wolności. Archeologia magazynów broni jądrowej w Polsce*, Szczecin: WNUS.

3.1.3. Osiągnięcie 3. Cykl 11 artykułów w ramach zagadnienia: Potencjał poznawczy
metod teledetekcyjnych w studiach nad krajobrazami archeologicznymi. Krytyka,
integracja i interpretacja.

a. Kiarszys G., Szalast G. 2014. *Archeologia w chmurze punktów. Porównanie
rezultatów filtracji i klasyfikacji gruntu w projekcie ISOK z wynikami
opracowanymi w oprogramowaniu LAsTools i Terrasolid*, Folia Praehistorica
Posnaniensia, t. 19, s. 267-292.

- b. Kiarszys G. 2015. *Two landscapes: remotely sensed and interpreter. Constructing the past through non-invasive methods*, Contribution in New World Archeology, vol. 9, Early urbanism and remote sensing in contemporary archeology, s. 95-112.
- c. Kiarszys G. 2015. *Why are maps often misleading about archaeological sites? Ideology, maps, ALS and historical aerial photographs of district Góra, Lower Silesia Region, western Poland*, w: V. Ivanisevic, T. Veljanowski, D. Cowley, G. Kiarszys, I. Bugarski (red.) *Recovering Lost Landscapes*, Belgrade: Institute of Archaeology, s. 21-33.
- d. Kiarszys G. 2015. *Nowożytnie przekształcenia krajobrazu kulturowego miejscowości Drogosław (gm. Police, woj. zachodniopomorskie) w świetle kartografii historycznej i metod teledetekcyjnych*, w: A. Janowski, K. Kowalski, B. Rogalski, S. Słowiński (red.), *Acta Archaeologica Pomoranica*, XIX Sesja Pomorzoznawcza 21-22.11.2013, Szczecin: SNAP, Muzeum Narodowe w Szczecinie, s. 445-456.
- e. Kiarszys G. 2016. *Erased Landscapes: Conflict, memory and post-world landscape transformation in western Poland*, w: D. Cowley, B. Stichelbaut (red.), *Conflict landscapes and archaeology from above*, Farnham: Ashgate, s. 219-234.
- f. Kiarszys G. 2017. *The View From the High Castle. Babylon Transformed and the Ambiguity of the Aerial Perspective*, w: A.I. Zalewska, J.M. Scott, G. Kiarszys (red.), *The Materiality of Troubled Pasts. Archaeologies of Conflicts and Wars*, s. 165-178, Warszawa-Szczecin: Department of Archaeology, Szczecin University.
- g. Kiarszys G., Banaszek Ł. 2017. *Dostrzec i zrozumieć. Porównanie wybranych metod wizualizacji danych ALS wykorzystywanych w archeologii*, „Folia Praehistorica Posnaniensia”, Tom XXII, s. 233-270.
- h. Kiarszys G., Kolenda J. 2017. *Wczesnośredniowieczne grodziska w krajobrazie doliny Baryczy. Przyczynek do studiów nad przemianami osadniczymi*, „Śląskie Sprawozdania Archeologiczne”, Tom 59, s. 93-126.
- i. Kostyrko M., Kiarszys G., Hanus K. 2017. *Teledetekcja. Zaginione miasto w Dzwonowie oraz efekt szczęśliwego trafu*, w: M. Krzepakowski, M. Moeglich, P. Wroniecki (red.) *Dzwonowo. Średniowieczne zaginione miasto*, Tom I, Środowisko naturalne, zarys dziejów, badania nieinwazyjne, Wągrowiec: Muzeum Regionalne, s. 148-177.
- j. Kiarszys G. 2019. *Zastosowanie lotniczego skanowania laserowego w projekcie Archeologicznego Przywracania Pamięci o Wielkiej Wojnie*, w: A. Zalewska (red.) *Archeologiczne przywracanie pamięci o Wielkiej Wojnie w rejonie Rawki i Bzury (1914-1915)*, Warszawa: Wydawnictwo IAI PAN, s. 155-170.
- k. Kiarszys G. 2019. *The destroyer of worlds hidden in the forest: Cold War nuclear warhead sites in Poland*, „Antiquity”, T. 93 (367), s. 236-255.

3.2. Dane naukometryczne którymi legitymuje się kandydat do stopnia doktora habilitowanego

- Prace w czasopismach recenzowanych (lista A MNiSW) z Impact Factor (JCR): liczba punktów KBN/MNiSW **200**
- Prace w czasopismach recenzowanych: liczba punktów KBN/MNiSW **81**
- Autorstwo monografii: liczba punktów KBN/MNiSW **250**
- Autorstwo rozdziału w monografii lub podręczniku oraz publikacje w recenzowanych zwartych wydawnictwach pokonferencyjnych (j.ang. i pol.): liczba punktów KBN/MNiSW **134**
- Suma punktów przed doktoratem: **13**
- Suma punktów KBN/MNiSW: **678**
- **Sumaryczny IF: 1,855**
- IF bez autocytowań: 1,317
- Liczba cytowań (dn. 24.01.2020): 3; H-index: 1; Źródło cytowań WEB of SCIENCE Core Collection: Citation Indexes
- Liczba cytowań (dn. 24.01.2020): 6; H-index: 1; Źródło cytowań WEB of SCIENCE Core Collection: Cited Reference Search
- Liczba cytowań (dn. 24.01.2020): 35; H-index: 4; Źródło cytowań Google Scholar (Publish or Perish)

3.3. Informacja o liczbie publikacji naukowych, monografii, rozdziałów w monografiach autorstwa lub współautorstwa kandydata z podaniem danych informacji po uzyskaniu przez niego ostatniego awansu naukowego na doktora w 2010 roku.

- ogólna liczba publikacji naukowych kandydata według załączonych informacji wynosi **42**,
przy czym po uzyskaniu ostatniego awansu naukowego ukazało się z tej liczby **40** pozycji.
- liczba monografii naukowych kandydata obejmuje **3** pozycje, w tym jedną współautorską.
Wszystkie ukazały się po ostatnim awansie naukowym.
- liczba rozdziałów w monografiach autorstwa lub współautorstwa kandydata wynosi **23**, przy czym po uzyskaniu ostatniego awansu naukowego ukazało się z tej liczby **21** pozycji.
- liczba członkostw kandydata w redakcjach naukowych monografii wynosi **2**.
Wszystkie po ostatnim awansie naukowym.
- liczba autorskich lub współautorskich artykułów kandydata w czasopismach naukowych wynosi **14**. Wszystkie ukazały się po ostatnim awansie naukowym.

3.4. Informacja o najważniejszych czasopismach, w których kandydat opublikował artykuły naukowe.

- Antiquity T.93 (367)
- AARGnews nr 54, 58
- Contributions in New World Archeology vol. 9
- Archaeologia Austriaca Band 97-98

- Przegląd Archeologiczny t.61
- Folia Praehistorica Posnaniensia t.18, 19, 22, 23
- Śląskie Sprawozdania Archeologiczne t. 59

3.5. Informacja czy kandydat odgrywał wiodącą rolę w ramach powstawania współautorskich prac naukowych.

- według załączonej dokumentacji kandydat odgrywał równorzędną rolę z innymi współautorami przy powstawaniu współautorskich prac naukowych, od 1/3 do 1/2 udziału.

3.6. Ocena wskazanych przez kandydata osiągnięć naukowych, w tym, czy stanowią one znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej archeologii.

3.6.1.Osiągnięcie 1. Monografia naukowa: Kiarszys G. 2015. *Trzy światy średniowiecza. Iuxta castrum Sandouel*, Szczecin: WNUS. Publikacja zatytułowana *Trzy światy średniowiecza. Iuxta castrum Sandouel* przedstawia kulturotwórczą rolę wczesnośredniowiecznych grodów pierścieniowatych i późnośredniowiecznych warownych siedzib rycerskich z obszaru obecnej ziemi górowskiej na Dolnym Śląsku. Odnacza się wysokimi walorami merytorycznymi oraz edytorskimi, czego wyrazem jest przyznana w 2016 roku nagroda indywidualna Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Pod względem strukturalnym monografia obejmuje 5 głównych części, uzupełnionych wstępem, zakończeniem, bibliografią oraz Katalogiem omawianych stanowisk, czyli średniowiecznych grodzisk powiatu górowskiego. Poszczególne części składają się na kompleksowy obraz przedmiotu badań, poczynając od refleksji nad świadomością temporalną człowieka (1), poprzez dyskusję nad antropologią przestrzeni i krajobrazu (2), prezentację nieinwazyjnych metod badawczych archeologii (3), narrację o poszczególnych fazach przemian średniowiecznego krajobrazu kulturowego na ziemi górowskiej (4) a także refleksję nad wyobrażeniami symbolicznymi dawnych Słowian na tle głównego tematu badawczego (5). Zaprezentowane ujęcie idei krajobrazu kulturowego, jak zaznacza G. Kiarszys, odpowiada metaforze archeologa „wędrującego do cudzoziemskiego kraju”, ze względu na wysiłek przededefiniowania kategorii własnej kultury i podjęcie próby „nauczenia” się języka obcej kultury. Podstawą źródłową publikacji były rezultaty uzyskane za pomocą nieinwazyjnych metod prospekcji terenowej, bogato zilustrowanych w Katalogu stanowisk. Nadrzędnym celem była społeczno-kulturowa interpretacja średniowiecznych grodzisk z powiatu górowskiego. We wnioskach znalazło się stwierdzenie, że obok takich kategorii jak władza, kontrola przestrzeni, organizacja społeczna czy symbolika, istotne znaczenie dla społeczno-kulturowej roli analizowanych obiektów miały też idee kultury magicznej poprzez potencjalny wpływ na strategie kierujące myśleniem i działaniem dawnych Słowian. Monografia *Trzy światy średniowiecza. Iuxta castrum Sandouel* zasługuje na wysoką ocenę pod względem naukowym, ze względu na oryginalne połączenie zagadnień metodologicznych, metodycznych i źródłowych, dzięki czemu stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologii.

3.6.2.Osiągnięcie 2. Monografia naukowa: Kiarszys G. 2019. *Atomowi żołnierze wolności. Archeologia magazynów broni jądrowej w Polsce*, Szczecin: WNUS. Publikacja zatytułowana *Atomowi żołnierze wolności. Archeologia magazynów broni jądrowej w Polsce* na gruncie współczesnej archeologii jest dziełem w pełni nowatorskim, o czym świadczy przyjęcie i zamieszczenie syntetycznego ujęcia tego problemu w formie artykułu do renomowanego

czasopisma „*Antiquity*”. W najogólniejszym ujęciu, monografia ta poszerza pole zainteresowań badawczych archeologii o nowe obszary, obejmujące studia nad tajnymi obiektami wojskowymi z okresu zimnej wojny na ziemiach polskich. Mieszczą się one według G. Kiarszysa w obrębie archeologii współczesności, upodabniającej się poprzez przedmiot i kontekst swoich zainteresowań do antropologii kulturowej i socjologii, realizowanej w tym zakresie między innymi przez N. Saundersa i J. Schofielda, a w Polsce przez A. Zalewską i D. Kobiątkę. W monografii omówione zostały rezultaty nieinwazyjnych badań archeologicznych trzech magazynów broni jądrowej, powstałych pod kryptonimem „Wisła” w końcu lat 60-tych XX wieku. Obiekty te zbudowano na mocy uzgodnień pomiędzy rządami PRL i ZSRR w Dobrowie (Podborsku) w pobliżu Białogardu (obiekt 3001), Sypniewie (Brzeźnicy-Kolonii) koło Jastrowia (obiekt 3002) i Grochowie (Templewie) w pobliżu Trzemaszna Lubuskiego (obiekt 3003). Książka *Atomowi żołnierze wolności...* jest pierwszym w Polsce przykładem studiów nad obiektami wojskowymi z okresu zimnej wojny, łączących interpretację źródeł teledetekcyjnych z analizami dokumentów historycznych, przy wykorzystaniu terminologii i metodologii archeologicznej. W treści monografii, oprócz wyników badań teledetekcyjnych i historycznych, znalazły się też rozważania nad takimi fenomenami kulturowymi, jak: dziedzictwo kulturowe, pamięć społeczna, nostalgia oraz legendy ludowe. Znaczną część publikacji tworzą dwa aneksy, zawierające podstawowe informacje o właściwościach broni jądrowej (Aneks 1) oraz środkach przenoszenia broni jądrowej w Wojsku Polskim (Aneks 2), dopełniające zasadniczą treść monografii. Grzegorz Kiarszys w swoich badaniach wykorzystał zobrażenia satelitarne i materiały fotolotnicze, które pozwoliły na nadanie wymiaru przestrzennego tworzonej narracji historycznej i archeologicznej. Wiele z zastosowanych rozwiązań dotyczących terenowego etapu badań według G. Kiarszysa miało autorski charakter i nie używano ich nigdy wcześniej. Nie poprzestając na technice i metodyce teledetekcyjnej, odkrywającej tajemnice militarne analizowanych magazynów broni jądrowej, przekonująco opisane zostały także losy krajobrazów historycznych i pamięci kulturowej, często mitologizujące niedostępne obszary wojskowe. W rezultacie mamy do czynienia z publikacją o wybitnych walorach naukowych, wnoszących znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologii.

3.6.3.Osiągnięcie 3. Cykl 11 artykułów w ramach zagadnienia: *Potencjał poznawczy metod teledetekcyjnych w studiach nad krajobrazami archeologicznymi. Krytyka, integracja i interpretacja*. Podobnie jak pozytywnie ocenione osiągnięcia 1 i 2, również osiągnięcie 3 jest świadectwem erudycji metodologicznej i technicznej G. Kiarszysa, w zakresie wykorzystania potencjału teledetekcji w studiach nad krajobrazami archeologicznymi, niezależnie od tego, czy wywodzą się one ze średniowiecza, czy z okresu XX-wiecznej „zimnej wojny”. Problematykę cyklu artykułów według G. Kiarszysa ująć można w ramach trzech głównych zagadnień. Pierwszym z nich jest wpływ przyjmowanej postawy metodologicznej na postrzeganie roli metod teledetekcyjnych w procesie badawczym (artykuły: b, c, f, wg punktu 3.1.3. niniejszej recenzji). Powyższe artykuły trafnie rozróżniają odmiennosć w tym względzie paradygmatu pozytywistycznego, modernistycznego i postmodernistycznego, jak również słusznie uznają, że bezrefleksyjne postrzeganie roli metod prospekcji terenowej w procedurach badawczych wyklucza możliwość krytycznej analizy uzyskiwanych rezultatów, niezależnie od rozpatrywanego okresu dziejów. Drugie główne zagadnienie dotyczy relacji pomiędzy metodyką przetwarzania i prezentowania danych a potencjałem poznawczym uzyskiwanych rezultatów (artykuły: a, g, j, wg punktu 3.1. 3. niniejszej recenzji). Trzecie zagadnienie obejmuje problematykę integracji rezultatów różnych metod teledetekcyjnych (artykuły: d, e, h, i, k, wg punktu 3.1.3. niniejszej recenzji). Wnioski G. Kiarszysa sformułowane na podstawie analizy trzech głównych zagadnień badawczych w wymienionych artykułach mają twórczy i oryginalny charakter. Potencjał poznawczy archeologicznych metod teledetekcyjnych może być kształtowany przez czynniki występujące

na różnych poziomach postępowania badawczego, od etapu rejestrowania danych, poprzez ich obróbkę, aż po etap interpretacji rezultatów i formułowania narracji archeologicznej. Choć dają one badaczom duże możliwości w rozpoznawaniu zasobów dziedzictwa archeologicznego oraz działają bardzo efektywnie, to nie należy ich traktować w sposób obiektywistyczny. Stosowanie współczesnych nieinwazyjnych metod prospekcji terenowej wymaga od badaczy posiadania podstawowego zasobu wiedzy na temat technicznych zasad ich działania i specyfiki rejestrowanych zjawisk. Ważne jest też posiadanie wiedzy wstępnej, która umożliwia ocenę rejestrowanych danych oraz ich interpretację w ramach tworzonej narracji archeologicznej. Ocena omawianego cyklu artykułów autorskich i współautorskich G. Kiarszysa pozwala stwierdzić, że także w tym wypadku mamy do czynienia z publikacjami o wybitnych walorach naukowych, wnoszącymi znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologii.

3.7. Informacja o spełnieniu przez kandydata kryterium dotyczącego wykazania się istotną aktywnością naukową.

3.7.1. Dr Grzegorz Kiarszys wykazał się do czasu złożenia recenzowanego wniosku istotną aktywnością naukową, realizowaną w więcej niż jednej uczelni, przejawiającą się między innymi w kierowaniu badaniami na licznych stanowiskach archeologicznych, w tym w Danii i Irlandii.

3.7.2. Kandydat uczestniczy w pracach zespołu ekspertów ds. programu AZP+ , działającego w Narodowym Instytucie Dziedzictwa. Zespół ma za zadanie opracowanie założeń centralnej bazy danych stanowisk archeologicznych, umożliwiających przechowywanie i przetwarzanie danych z różnych metod nieinwazyjnej prospekcji terenowej. Projekt jest realizowany w ramach Krajowego Programu Ochrony zabytków i Opieki Nad Zabytkami na lata 2019-2022.

3.7.3. Kandydat był aktywnym uczestnikiem ponad 30 konferencji naukowych, w tym 12 konferencji międzynarodowych i zagranicznych oraz 19 konferencji krajowych. Bardzo znaczącymi osiągnięciami naukowymi były wystąpienia dr. G. Kiarszysa na konferencjach w Stambule, Ypres, Frankfurt nad Menem, Pilźnie, Puli, Barcelonie i Glasgow.

3.7.4. Dr Grzegorz Kiarszys uczestniczył w pracach oraz był kierownikiem zespołów badawczych realizując naukowe projekty krajowe i zagraniczne. W latach 2010 – 2015 był partnerem w europejskim grantie *ArchaeoLandscape Europe*. W latach 2014-2015 kierował grantem MKiDN pt. *Osady obronne w krajobrazie kulturowym powiatu górowskiego*. W latach 2014-2018 uczestniczył w grantie NCN pt. *Archeologiczne przywracanie pamięci o wielkiej wojnie. Materialne pozostałości życia i śmierci w okopach na froncie wschodnim oraz stan przemian krajobrazu pobitewnego w rejonie Rawki i Bzury (1914-2014)*. W latach 2018-2019 był kierownikiem grantu MKiDN pt. *Radzieckie magazyny głowic atomowych w Polsce. Pomiędzy dziedzictwem i zapomnieniem*.

3.8. Informacja o osiągnięciach kandydata w zakresie dydaktycznym, organizacyjnym i popularyzacji nauki

3.8.1. Do najważniejszych osiągnięć dr. G. Kiarszysa w zakresie dydaktycznym należy indywidualna Nagroda Ministra za osiągnięcia dydaktyczne, przyznana kandydatowi w 2016 roku. Jako pracownik Katedry Archeologii Uniwersytetu Szczecińskiego, prowadzi on ćwiczenia, konwersatoria i wykłady dla kierunków archeologii, historii, stosunków międzynarodowych, bezpieczeństwa wewnętrznego i studiów nad wojną i wojskowością. Realizował też zajęcia specjalizacyjne dla studentów Instytutu Prahistorii UAM. Pełnił funkcję opiekuna roku Studenckiego Koła Archeologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego. Prowadził warsztaty dydaktyczne z zakresu archeologii nieinwazyjnej w Szczecinie i Gdańsku.

3.8.2. Do istotnych osiągnięć organizacyjnych kandydata zaliczyć można jego aktywność przy organizowaniu wydarzeń naukowych na skalę międzynarodową i krajową. Dr Grzegorz Kiarszys był sekretarzem konferencji europejskiego grantu *ArchaeoLandscapes Europe* w 2014 roku. W roku 2018 był głównym organizatorem *VIII Archeologicznej Sesji Sprawozdawczej Uniwersytetu Szczecińskiego*. W roku 2019 współorganizował sesję *Digital archaeology of modern conflict landscapes* podczas konferencji *Computer Applications in Archaeology*. W styczniu 2020 roku był głównym organizatorem *IX Archeologicznej Sesji Sprawozdawczej Uniwersytetu Szczecińskiego*. Kandydat jest również członkiem ważnych organizacji i towarzystw naukowych, jak European Association of Archaeologists, Computer Applications in Archaeology oraz Aerial Archaeology Research Group.

3.8.4. Na uznanie zasługuje działalność dr. G. Kiarszysa w zakresie popularyzacji nauki. Kandydat wielokrotnie brał udział w audycjach radiowych i telewizyjnych, jak również prezentował swoje osiągnięcia badawcze na portalach internetowych (m.in. Radio Szczecin, Radio Zachód, Nauka w Polsce, Interia, TVN, Discovery Science i inne). Wstępne wyniki badań nad projektem „*Radzieckie magazyny głowic atomowych w Polsce*” dr G. Kiarszys prezentował w krajowych i zagranicznych mediach (National Geographic, Fox News, Live Science, World Archaeology, Gazeta Wyborcza). Poza tym, kandydat wygłaszał wykłady popularnonaukowe w Muzeum Ziemi Karlińskiej, Bibliotece w Czerninie, Muzeum Narodowym w Szczecinie, Bibliotece w Gorzowie Wielkopolskim, Muzeum Archeologicznym w Biskupinie i Muzeum Archeologicznym w Poznaniu. Był również konsultantem w filmach popularnonaukowych poświęconych archeologicznym metodom nieinwazyjnym.

4. Konkluzja. Przedstawione osiągnięcia dr. Grzegorza Kiarszysa, ubiegającego się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie archeologia, przemawiają w mojej ocenie za tym, że jako kandydat wypełnia on wymagania ustawowe, konieczne do nadania stopnia doktora habilitowanego.

VIDI DECANUS

DZIEKAN
Wydziału Archeologii
prof. dr hab. Andrzej Michałowski

J. Woźny
Prof. dr hab. Jacek Woźny